

NØVN

Í dag eru liðin fimm ár, síðani filmurin **The Simsons Movie** varð frumsýndur.

Leygardagin eru liðin 47 ár, síðani sjónvarp fyrri fyrstu ferð var sýnt fram fyrri grønlendingum. Tað hendi í **Nuuk**.

Føðingar

7. juli fingur Ingun Jøkladal og Rúni Ellingsgaard, Tórshavn, ein son. Hann var 55 cm langur og vigaði 4570 gr.

17. juli fingur ivian og Pætur Holm, Trongisvági, ein son. Hann var 55 cm langur og vigaði 4100 gr. Á myndin situr stóribeiggi Boas undir lítubeiggið.

27. juni fingur Birger og Marita Sundstein Carlsson eina dóttir á Odense Sygehus. Hon vigaði 3320 g og var 51 cm. Hon eitur Silja.

1. juli fingur Sigurbjørt og Halldórur Johansen, Hvítanesi, eina dóttur. Hon var 51 cm long og vigaði 3220 gr.

21. juli fingur Beinta N. og Arnstein Davidsen, Tórshavn, ein son. Hann var 56 cm langur og vigaði 4140 gr.

22. juli fingur Jana & Sandy í Lambanum, Fuglafirði, eina dóttur. Hon var 52 cm long og vigaði 3500 gr.

Til mína kæru systir Oda Augusta Højgaard

Fødd 18. des. 1937 – deyð 18. aug. 2011

Góða Oda!

Tað er sera tungt fyrri meg, at seta meg niður og skriva nøkur orð um teg, nú tú ikki er millum okkum meira.

Men tað uggar meg at vita, at tú nú er komin heim, sum tað stendur í orðinum: “Burtur úr likaminum, heima hjá Harranum”, sum tú í ungdominum setti títt álit á, og sum sermerkti teg heila títt lív.

Har er hvørki sjúka ella pína, sum tú var nógv plága av tey síðstu mongu árinum. Tað er gott hjá okkum at vita, at tú nú hevur tað gott. Havi so ómetaliga nógv góð minnir um teg, tú var mær ein góð systur.

Minnist tá vit vóru ungur í Havn, tú var eitt sindur eldri, men ikki so tað gjørdi nakað. Vit vóru mangan saman um kvøldarnar, gingu kajtúr og hugnaðu okkum. Eg haldi at eg roknaði bara við at tú bleiv í Havn, alt var jú í Havn, men tá tú var liðug við Handilsskúlan, fortaldi tú at tú hevði søkt skrivstovustarv hjá D.P. Højgaard á Toftum.

Eg bleiv púra paff, minnst tað so tíðiliga, óhoyrt, at fara til Toftir, tað var so langt vekk, og tá kundir man sjálvandi ikki koyra, sum nú. Men tað vísti seg at verða rætta avgerðin tú tók, og tað bleiv eisini seinni lukkan fyrri teg. Tú fekk starvið, og var har í fleiri ár, tær dámdi væl, fekk nógv vinir, og tú treivst á Toftum.

Eg var mangt vikuskifti hjá tær, bæði tá tú búði hjá Jyge og seinni hjá Jonny og Gunnar. Ikki so langa tíð aftaná møtti tú tinum ‘dreymasjeiki’, tú fortaldi hvussu flottur hann var, og tú var so forelska, og so hevði hann motorsúkklu, kanska ikki so vanligt tá sum nú, seinni kom bilurin.

Men tú datt ikki burtur-ímillum, tú var vøkur, høg og vælvaksin, við langum myrkum hári. Tað vardi ikki leingið, so blivu tit par, og í

1958 varð bjóðað til brúðleyp. Tit fluttu inn hjá Ingemi, sum búði saman við tykkum alt sítt lív, til hon doyði 91 ára gomul.

So komu børnini, f yrst Aksel 1959, Ingemar 1960, Árni 1963 og sum rosinar í pylsuendanum kom ‘Systi’ (Oddbjørg) í 1967.

Men nú fóru húsini at vera ov lítil, so Dávur bygd í út so hvørt, og tú málaði, tapetseraði og mangt annað, tú dugdi bara alt, var so røsk.

Tú var ein góð kona og ikki minst ein super mamma, tey elskaðu teg, vit sóu hvussu nógv tey vitjaðu og stukku inn á gólvið at heilsa uppá, og tað var báðar vegir. Tá tey so blivu vaksin og ommubørnini komu, tað sást tíðiliga, tey vóru títt eitt og alt.

Eitt sum sermerkti tykkara samanhald sum familja, var at hvørji jól blivu hildin hjá tykkum, hvar øll familjan

var samla alt eg kann minnst, tað vísti tykkara kærleika til hvønn annan.

Tú náddi at fáa 10 ommubørn og eitt langommubarn, tá tú fór.

Vit høvdu mangt saman, og bæði Torben og eg føldu okkum altíð vælkominn í tykkara heim, og tað vil eg eiisni takka Dáva fyrri.

Tað er so nógv gott at minnst aftur á, og eg goymi øll tey góðu minnini í hjartanum, og eri takksom fyrri at hava haft eina so góða systir, og ongantið var eitt øvugt orð okkara millum.

Minnist tá vit vóru á Skælskør Giktsanatorium, vit gingu túrar, hugnaðu okkum í íbúðini, gloymi ongantið allar eiturkopparnar, vit báðar ræddust líka illa, so vit máttu biðja um hjálp.

Men tá var sjúkan longu byrjað, tú hevði tað ikki altíð líka gott, men tú gramdi teg ongantið.

Men várið 1993 gloymi eg ongantið, tá mín verð fór í sor, tá Torben bleiv sjúkur og doyði, tá var tað tú ið samlaði meg upp, tú var bara har fyrri meg, bæði meðan hann var sjúkur og tá hann doyði.

Tað var ringasta tíð í mínum lívi, og eri eg sera takksom fyrri tað tíðina tú var hjá mær, og á tín stillføra hátt, hjálpti og stuðlaði og var til staðar.

Túrurin vit fóru til Stord, at vitja familju, var eisini ógloymandi.

Góða Oda, eg sakni teg, og allar tær góðu løturnar vit fingur saman, kann eg minnst aftur á og gleðast um, um vit bara tosaðu saman, ella vit loystu krossorð í felag, vóru á Bingo, ella koyrdu runt í handlarnar í Runavík og keyptu stás, ella vit hjálptust at við at orðna B68-klæðir á Svangaskarði, vit komu væl útav tí altíð.

Tað at tú var trúgvandi, sermerkti alt títt lív, og á tín stillføra hátt, var tú ein fyrmynd fyrri okkum øll.

Fyrst í 90’unum bleiv tú sjúk, og tað gekk bara niðureftir, tú var heima til 2008, men tá mátti tú á Røktarheimið í Runavík. Í 2011 orkaði tú ikki meir, tá tók Harrin teg heim.

At tú var nógv avhildin, sást á tí stóra skara sum fylgdu tær til títt seinasta hvíldarstað her á fold. Tíverri hevði eg ikki høvi at vera við, tí eg vegna forfall var stódd í DK.

Vit sakna teg, men vit syrgja ikki sum tey ið onga vón eiga.

Góði Dávur og tit øll! Tit hava mist eina góða konu, mammu, vermammu, ommu og langommu. Harrin troysti og styrkja tykkum í tykkara stóru sorg.

Góða Oda! Vit vildu ikki haft verið teg fyrriuttan. Takk fyrri alt. Vit siggjast.

Systir tín Jenny